

SÉNAT DE BELGIQUE

SÉANCE DU 18 MARS 1936.

Rapport de la Commission de la Justice chargée d'examiner le Projet de Loi modifiant les articles 420 et 420bis du Code pénal.

(Voir les n°s 63, 99 et les Annales parlementaires de la Chambre des Représentants, séances des 3 et 5 mars 1936).

BELGISCHE SENAAT

VERGADERING VAN 18 MAART 1936.

Verslag uit naam der Commissie van Justitie belast met het onderzoek van het Wetsontwerp tot wijziging van de artikelen 420 en 420bis van het Wetboek van Strafrecht.

(Zie de n^{rs} 63, 99 en de Handelingen van de Kamer der Volksvertegenwoordigers, vergaderingen van 3 en 5 Maart 1936.)

Présents : MM. LIGY, président; COENEN, CROKAERT, DE SÉLYS-LONGCHAMPS, DISIÈRE, GILLON, HANQUET, JANSON, LAFONTAINE, LEBEAU, ORBAN, SPREUTEL, VAN EYDONCK, VAN FLETEREN, VINCK et Joseph DE CLERCO, rapporteur.

MADAME, MESSIEURS,

L'article 420 du Code Pénal prévoit une peine d'emprisonnement de huit jours à deux mois pour l'infraction qui résulte du défaut de prévoyance ou de précaution des coups et blessures.

Le projet de loi soumis à vos délibérations tend uniquement à relever ce maximum de deux mois à six mois.

Cette modification s'impose. A diverses reprises la nécessité impérieuse d'augmenter le maximum prévu avait été souligné, surtout depuis la mise en usage des véhicules automobiles. Dans certains cas, relativement fréquents, l'application du maximum actuel paraît une peine réellement dérisoire.

Citons par exemple le cas d'un conducteur d'automobile en état d'ivresse renversant une ou plusieurs personnes qui se promènent sur une partie de la voie publique réservée aux piétons et causant à une ou plu-

MEVROUW, MIJNE HEEREN,

Artikel 420 van het Wetboek van Strafrecht voorziet een gevangenisstraf van acht dagen tot twee maanden, indien uit het gebrek aan vooruitzicht of voorzorg slagen of verwondingen volgen.

Het u voorgelegde ontwerp heeft uitsluitend ten doel dit maximum op te voeren van twee maanden tot zes maanden.

Deze wijziging is geboden. Herhaaldelijk werd er nadruk gelegd op de gebiedende noodzakelijkheid het voorzien maximum te verhoogen vooral sedert de autovoertuigen in gebruik werden genomen. In sommige betrekkelijk vaak voorkomende gevallen, lijkt de toepassing van het huidige maximum een echt bespottelijke straf.

Wijzen wij bijvoorbeeld op het geval van een autovoerder in staat van dronkenschap, die een of meer personen aanrijdt, op een gedeelte van den openbaren weg dat is voorbehouden aan voetgangers, en die aldus

sieurs des victimes une incapacité de travail permanente totale.

Il va de soi que dans les cas de l'espèce, assez rares, nous le voulons bien, une peine d'emprisonnement de deux mois n'est nullement proportionnée à la gravité du délit. Cette disproportion saute d'autant plus aux yeux qu'en cas de décès d'une des victimes estropiée à vie la peine maximum prévue est de deux ans.

Une peine de six mois n'est certes pas exagérée et nous estimons que ce maximum pourrait encore être majoré sans aucun inconvénient.

Faisons encore remarquer que le taux prévu actuellement (deux mois) s'oppose à la délivrance d'un mandat d'arrêt contre un inculpé soupçonné de coups et blessures par imprudence. Dans nombre de cas, cette mesure peut s'imposer pour la recherche de la vérité. Actuellement elle est impossible car nul ne peut être arrêté préventivement pour un fait punissable de moins de trois mois d'emprisonnement.

Le projet de loi est donc parfaitement justifié. Il est superflu d'ajouter que pour les délits anodins rien ne sera changé puisque le minimum de la peine ne subit aucune modification.

Ce changement entraîne une légère modification de l'article 420bis du Code Pénal.

Il n'y a aucune raison pour modifier les sanctions y prévues et il devient donc nécessaire de spécifier qu'il prévoit des peines allant de huit jours à deux mois d'emprisonnement.

La Commission de la Justice de la Chambre avait présenté des amendements au présent projet de loi. Mais, après intervention de l'honorable Ministre de la Justice, ils furent retirés en séance publique du 3 mars.

aan een of meer slachtoffers een blijvende totale werkonbekwaamheid veroorzaakt.

Het spreekt vanzelf dat, in dergelijke gevallen, die, wij geven het toe, vrij zeldzaam zijn, een gevangenisstraf van twee maanden volstrekt niet is aangepast aan den ernstigen aard van het delict. Deze wanverhouding loopt des te meer in het oog daar, in geval van overlijden van een der verminkte slachtoffers, de hoogste straf, die wordt voorzien, twee jaar bedraagt.

Een straf van zes maanden is stellig niet overdreven en wij oordeelen dat dit maximum zonder bezwaar nog zou kunnen verhoogd worden.

Laten wij nog opmerken dat de thans voorziene straf (twee maanden) belet dat er een aanhoudingsmandaat worde afgeleverd tegen iemand die verdacht wordt van slagen en verwondigen door onvoorzichtigheid. In tal van gevallen, kan deze maatregel geboden zijn voor het opsporen van de waarheid. Thans is hij onmogelijk omdat niemand in voorbehoedend arrest mag geplaatst worden voor een feit dat strafbaar is met minder dan drie maanden gevangenisstraf.

Het wetsontwerp is dus volkomen gewettigd. Het is overbodig er bij te voegen dat voor de onbeduidende delicten niets zal gewijzigd worden, vermits het minimum van de straf geen wijziging ondergaat.

Deze wijziging geeft aanleiding tot een lichte tekstverandering in artikel 420bis van het Wetboek van Strafrecht.

Er bestaat geen reden toe om de daarin voorziene straffen te wijzigen en het wordt derhalve noodig te bepalen dat het straffen voorziet die gaan van acht dagen tot twee maanden gevangenis.

De Commissie voor Justitie van de Kamer had amendementen op het wetsontwerp ingediend. Maar na tussenkomst van den geachten Minister van Justitie werden zij ingetrokken ter vergadering van 3 Maart.

Inutile donc de les commenter.

La Chambre en séance du 5 mars a voté le projet à l'unanimité des 140 membres présents.

Le présent rapport a été adopté à l'unanimité des membres présents.

Le Rapporteur, *Le Président,*
J. DE CLERCQ. A. LIGY.

Het is dus overbodig ze te commenteeren.

In de vergadering van 5 Maart van de Kamer werd het ontwerp door de 140 aanwezige leden eenparig goedgekeurd.

Dit verslag werd door de aanwezige leden eenstemmig aangenomen.

De Verslaggever, *De Voorzitter,*
J. DE CLERCQ. A. LIGY.